

גבורת האומה ועוז רוחה

מתוך דברים של מו"ר הרב צבי ישראל טאו שליט"א

לאחת ממשפחות החללים הי"ד

הכאב הוא גדול, ויחד עם זה צריך לדעת שהמאבק הוא על הגבורה, על גבורת האומה ועל תקומתה. הם רוצים להשפיל את רוחנו, שנשקע בדכאון ובאזלת יד. המאבק הוא על גבורת ישראל ועל כבוד ישראל. הם מנסים לעשות לנו מעשי זוועה, הם רוצים להשפיל את רוחנו, להפילנו בעצבון ובדכאון, ולהפטיק את הצמיחה של גבורת האומה וכבודה, את מסירות הנפש הזאת.

במגילת אנטיזכוס כתוב על המאבק של המכבים: "על זה יצאו חמישה בני מתתיה ביום הזה וילחמו בעמים, ויהרגו בהם הרג רב, ויהרג מהם יהודה. באותה שעה, כאשר ראו בני מתתיה כי נהרג יהודה, שבו ויבואו אל אביהם. ויאמר להם: למה שבתם? ויענו ויאמרו: על אשר נהרג אחינו, אשר היה חשוב ככולנו. ויען מתתיה אביהם ויאמר אליהם: אני אצא עמכם ואלחם בעמים פן יאבדו בית ישראל" - המאבק הוא על עם ישראל, על כבוד ישראל, על גאון ישראל ועל גבורת ישראל, על גבורת האומה ההולכת ושבה וחוזרת לאיתנה. "ואתם נבהלתם על אחיכם" - הבהלה אינה לטובה, היא רעה. "ואתם נבהלתם על אחיכם" - זה בדיוק מה שהם רוצים היום, להבהיל אותנו בכל מיני מראות זוועה. "ויצא מתתיה ביום ההוא עם בניו, וילחמו בעמים. ואלוקי השמים נתן כל גיבורי העמים בידם, ויהרגו בהם הרג רב כל אחוזי חרב וכל מושכי קשת, שרי החיל והסגנים, לא נותר בהם שריד, וינוסו שאר העמים למדינות הים" וכו'.

באגרות הראיה מובאים דברי הרב בהספדו על קדושי הפרעות. הרב אומר שאל תיפול רוחנו בגלל צהלת המרצחים הנבלים, אלא עלינו לדעת, לזכור ולהבין, שקדושינו הגיבורים חידשו את רוח הקודש של האומה כולה. בחוץ לארץ, בגלות, היו לנו כוחות פרטיים, יקרים, חשובים וקדושים, אבל לא היה לנו רוח הקודש. אולם בתקופתנו, תחייתנו היא תחיה של רוח הקודש של האומה הקם לתחיה, ועל כך אנו נאבקים. כשאנו מסתכלים על הנופלים עלינו לדעת שהם הקדושים הגיבורים שחידשו את רוח הקודש של האומה כולה בדמם הקדוש אשר נשפך, והרוח הזה ילווה את החיים, את הגיבורים ואת הלוחמים, ואנחנו נמשיך בכל עוז. לכן, אומר הרב, שעל גיבורים כאלה, שנפלו בעת כזאת, במלחמה ובמאבק עם הגויים, לא בוכים. "אין בוכים על מיתת גיבורים הם מקדשים את האומה ומחזקים את רוחה" (אגרות הראיה חלק ה, עמ' שכט). ודאי שבאופן פרטי אנו מתמלאים כאב, צער ויגון, אולם אנו מתמלאים בזקיפות הקומה ובגבורה של רוח האומה. על כך אנו נאבקים - שלא תיחלש חלילה רוח האומה, תתפוגג או תיפסק, אלא שתלך ותתחזק בכל עוז, על אף כל הקמים עלינו ומנסים להשפילה.

תהיו אתם מהגיבורים שרוחם לא נשבר. ועם הכאב האישי תעברו מיד למרכז המאבק שבינינו ובין אומות העולם בדורות אלה - מאבק על רוח ישראל, על תקומת ישראל, על תחיית ישראל. אצל רוב האנשים במודע אנו נמצאים רק בפאזה של תחיית הגוף הלאומי, אולם אנו נמצאים במעבר יותר איתן ועמוק לפאזה של תחיית הקודש, ואחרי הגיבוש של תחיית הגוף - תפרוץ מתוך הנשמה המודעות של ערכה הקדוש, ותבוא התחיה של רוח העם, של קדושת העם, ותפנה התפיסה שעם ישראל הוא עם קדוש.

התהליך של התקופה הזאת הוא מעבר מציונות של חול, שהלכה ונחלשה, לציונות של קודש. כל הניסיונות להפילנו בכל מיני תועבות של אובדן הזהות, של חומרנות ופריצות - "שמנת, עבית, כשית" - גורמים להיסח הדעת ולתרדמה, ועכשיו אנו חוזרים לעוז המקורי שלנו, ביתר עמקות וביתר גובה, מתוך גובה הקודש. אשריכם שיש לכם את הרוח הזה.

כך הוא מהלכה של הגאולה - בתחילה בנין הגוף, בנין החול, ולאחר מכן הופעת הנשמה, כמו מהלך חיי האדם מלידתו, שהגוף קודם לרוח. הנשמה קדמה לכל והיא מחיה אותנו, ובסופו של דבר הכל הולך לקראת הופעתה, בכל הודה ויפעתה, בכל עוזה ותפארתה.

הרב אומר באורות (אורות התחיה לב, עמ' עט) שאנו נמצאים בתקופה של מעבר מכנסת ישראל לתפארת ישראל. עלינו לדעת ששם ד' נקרא עלינו. בינתיים, בתקופת המעבר, יש זעזועים רבים, "טולא דכופיתא דחמריה", אבל כל מגמתנו היא העוז, תחיית האומה השלימה במלוא עוז תפארתה. לתהליך הזה אנו שייכים. המעבר מהחול לקודש, שהוא הנושא של תקופתנו, אינו כדי לאבד את החול אלא כדי להשיב לתחיה גם את החול. כל הפעולות המעשיות - הצבאיות, הכלכליות והלאומיות תתחיינה ממקור השראת הקודש.

עלינו להתחזק באמונת עתנו, בהבנת העניין של ציפיית הישועה, כפי שלימדונו מרן הרב זצ"ל ורבנו הרב צבי יהודה זצ"ל, ולאחוז בכל עוז ועומק של אמונה, שייכות ומסירות נפש. ומהגיבורים הקדושים שנפלו, נפיק גבורה בכל תפיסתנו ובכל שאיפתנו, בכל ציפיית הישועה שלנו ובוודאות שותפותנו ברוח הקודש של האומה, במלוא עוזה, ההולכת וצומחת לעינינו.

ד' אתכם. תחזיקו את העמדה כפי שלימדונו רבותינו, ותמשיכו ותקחו חלק בעוז ובתפארת של בניין האומה במהלך צמיחת גאולתה.

כל נשמות הקדושים, קדושי ישראל וגיבוריו, מצויות על כנפי השכינה. רוממות קדושת ישראל, קדושת הכלל, נשמת הכלל, שהיא שורש של כל הנשמות, היא הנותנת להם את העוז ואת הכח, את האמונה הגדולה ואת מסירות הנפש הגדולה - בין אם מכירים הם את מקור עוזם ובין אם אינם מכירים - למסור את דמם ואת חייהם לשם רוח הקודש של האומה ההולכת וצומחת, כדי שתהא במלוא עוזה ותפארתה.

©
כל הזכויות שמורות

חוסן
ישועות
ע"ש לוי יצחק רחמי"ל
שע"י ישיבת הד המזר

ירושלים ה'תשפ"ד